

FLED BACK

Revistă de experiment literar

Director Daniel CORBU

ANUL XII
2015

Nr. 1-2
IANUARIE
FEBRUARIE

Theodor CODREANU

Într-un interviu recent, acordat revistei (on-line) *Viața pozitivă*, Ionuț Caragea declară că este un scriitor „născut pe Google”, unde și-a publicat, mai multă vreme, scrierile poetice care l-au făcut cunoscut și care au contribuit la proliferarea unui curent cultural de avangardă în virtual. Într-adevăr, se poate vorbi de o reușită. Absolvent al Facultății de Educație Fizică și Sport a Universității Ovidius din Constanța, până la 33 de ani a fost rugbyst de performanță, pentru ca la 32 de ani să publice primul volum de versuri: *Delirium Tremens* (Ed. Stef, Iași, 2006), după care au urmat: *M-am născut pe Google* (2007), *Donator universal* (2007), *Omul cu cutia neagră* (2007), *33 bis* (Ed. Fides, Iași, 2008), *Analfabetism literar, Dicționarul suferinței, I, II* (2008, 2010), *Negru sacerdot* (2008), *Absența a ceea ce suntem* (2009), *Le suprême émotion* (Ed. ASLRQ, Montréal, 2009), *Déconnecté* (Ed. Elmis, Iași, 2009), *Guru amnezic* (Ed. Fides, Iași, 2009), *Literatura virtuală și Curentul Generației Google* (2009) ș.a., în total, 26 de volume, care însă nu s-au putut menține doar în variantă electronică, ci s-au întors și la tradiționalul suport pe hârtie, care asigură trăinicie, dincolo de virtualitate.

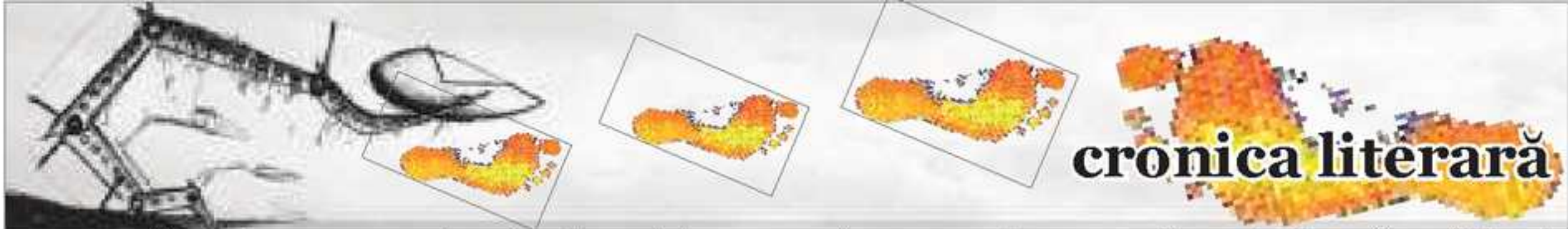
Între 2003-2011, autorul s-a stabilit în Canada, la Montréal, dobândind cetățenia în 2008. A fondat acolo, la 16 iulie 2008, împreună cu poetul Adrian Erbiceanu, Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec (ASLRQ), cu o editură omonimă. S-a repatriat, în februarie 2012, stabilindu-se la Oradea. Se manifestă complex nu numai ca poet, ci și prozator, eseist, istoric literar și editor. Opera lui de răsunset pare a fi trilogia românească de *science-fiction*, semnată cu pseudonimul Snowdon King: *Uezen și alte povestiri*, *Conștiința lui Uezen*, *Uezen. Echilibrul lumilor* (Montréal, în colaborare cu

Ionuț CARAGEA și UTOPIA POSTAPOCALIPTICĂ

Ed. Fides din Iași, 2010, 2011), carte încununată cu Premiile Helion.

S-a creat o falsă impresie asupra drumului ales în literatură de „nouămiști” și „douămiști”, ca variantă degradată, în pornografie și scatofilie, a postmodernismului. Talentele autentice au ales altceva. Adrian Botez, cel mai pătrunzător comentator al lui Ionuț Caragea, îl consideră un „neomodernist” care a găsit calea transmodernismului. Și ca scriitură, într-adevăr, Ionuț Caragea a ținut să se diferențieze atât de vechii textualiști, cât și de „naturalismul” fiziologic al colegilor de generație. Stilul său este remarcabil prin economia mijloacelor de expresie, reușind să fie expresiv prin sprinteneala cuvântului, prin dramatism dialogic, punând, în același timp, la lucru un idiom *science-fiction* care nu abuzează de ermetism scientist. Dar cel mai important semn al apropierei de ethosul transmodern ține de viziune asupra lumii. Scriitorul nu ezită chiar să-și exprime intenția optimistă asupra umanității, considerând, bunăoară, în interviul amintit: „Îmi place să cred că un scriitor poate contribui la crearea unei lumi mai bune.” Declarații de acest fel sunt tot mai rare din partea scriitorilor izolați în narcisismul lor funciar.

Dar să revin la trilogia *Uezen*. Acele „și alte povestiri” din titlul primului volum nu sunt adăugiri parazite, constituind un fel de prefațare, de introducere în problematică și în atmosferă. Autorul imaginează în spiritul primului univers Albert Einstein-Willem de Sitter (1932), unul apropiat și de eleați, un univers static și compact, nu infinit, mișcarea, fiind, ca la Zenon, doar aparentă, în imaginarul individual și colectiv, ținând de o lume virtuală. Lucifer, retras în Obscuris, Narcis, Atempus, mânuitorul clepsidrei, Democles, Anuk și Uezen, Terek și Lerman, Suara și Luania, Marina și Thelia sau Moș Profeție și Mud par a fi principalele arhetipuri zeești și umane din acest univers rezultat după Apocalipsa care, pe Pământ,

s-a manifestat ca o pandemie devastatoare, consecințele proliferând pe multe alte planete: Serenia, Eden, Nayur, Neteria, Nede etc. Iisus Hristos al vechiului creștinism pământean a devenit Jesus Cyborg (C33 „un simplu robot”, I, p. 30), având ca misiune „salvarea matricei”, care este *iubirea*, omul însuși. Om și divinitate cu puterea visului, Jesus își induce starea de metastază-sacrificială pentru a fi, în 48 de ore, în moarte clinică și spre a putea activa virusul numit Apocalipsa, salvând matricea: „Singura șansă a oamenilor era o nouă «Apocalipsă», însă ultimul microprocesor fusese distrus. Jesus era singurul care descoperise cu adevărat, în cotloanele creierului uman, iubirea supremă: sacrificiul de sine.” (p. 31). Teza centrală a romanului devine tocmai *sacrificiul de sine*, singurul în măsură să salveze lumile de la neantizare. Partea originală a imaginarului lui Ionuț Caragea este viziunea unui univers postapocaliptic, transmundan, transportat integral în virtualitate, ca supremă inconsistență ontologică. O utopie negativă care nu pierde totuși un ultim contact cu *matricea*. Produsul ei este *homo interneticus*, nu mai puțin anormal decât cel din secolul al XX-lea numit *homo sovieticus*. Dumnezeu devine Netus: „Cibernetica este biblia celui care crede în Dumnezeu organic, internetul este biblia celui ce crede în Netus.” (p. 35). Paradoxal, nimic organic într-o lume generată organic: „Oamenii sunt virtuali, mamă, sunt copiii lui Netus.” Netus însuși atrage atenția că de foarte mult timp oamenii nu mai există cu adevărat, dar că asta ar fi chiar șansa acestor umbre de oameni de a distruge toate relele din lume, rele care au devastat-o de la începuturi. Între mamă (care încă nu crede în Netus-dumnezeu) și fiu nu mai pot exista decât dialoguri de felul acesta: „ – Dar mamă, tot mai mulți oameni cred în Netus. Și la un moment dat el va distruge toate relele din lume.” (p. 37). Pământul a devenit „o vastă rețea de homo interneticus”. Altfel spus, lumea nu mai există decât în oglindă, pradă unui narcisim planetar, o euforie generalizată care ar putea fi lumea promisă după a doua venire a lui Hristos, după Învierea finală: „Oare era noul paradis promis de cărțile sfinte?” (p. 50).

Oamenii virtuali trăiesc, simultan, în oglinzi și în universuri paralele (p. 57), într-o tendință de omogenizare galactică, încât identitatea numerică din budism pe care pariase arheitatea eminesciană, se autoanulează prin biruința entropiei albe, dispărând orice urmă de eterogenizare identitară: „- Numele meu este Același. Nu am nume diferit, sunt același ca și voi.” (p. 58). Firește, a trecut și vremea diferențierii de sex. Omul? „- Ce ești tu?/ - Eu sunt ceea ce sunt și nu sunt.” (p. 59).

Și totuși, în acest univers virtual, răul

este prezent cu mult mai dur, în războaie interminabile între lumea lui Uezen și Anuk, angrenând forțe malefice diriguite „științific”, cu androizi și vandokari etc. Aceștia încearcă să se opună cei inițiați de Moș Profetie, în experiența zettică a perfecționării celor cinci supersimțuri. Anuk însuși, demonul răului, ipostază luciferică, ajunge, finalmente, la *matricea*, care presupune „noua Apocalipsă”, cea a autodistrugerii, ca ultim gest de împăcare sacrificială cu lumea: „Anuk pierduse totul dar nu își pierduse definitiv credința în Democles. Regreta amarnic că fusese corupt de Z'Davar și se rugă în gând să fie iertat. Apoi apăsă pe butonul de autodistrugere și un spectacol imens de lumini invadă cerul de deasupra planetei Nede.” (*Uezen. Echilibrul lumilor*, p. 77).

În postfața la acest al treilea volum, Adrian Botez descifrează mitul Luceafărului eminescian. Poate puțin prea alambicat, dar cu identificarea unui luciferism împăcat, finalmente, prin iubire, ca în *Înger și demon*. Autodistrugerea lui Anuk se echilibrează cu mărturiile de dragoste dintre Luana și Namur, emoționante, încheind romanul pe un ton epistolar-elegiac de secol XVIII european.

Aflat în plină ferveoare a afirmării ca poet și prozator, aștept de la Ionuț Caragea performanța artistică menită să-l plaseze pe firmamentul literaturii contemporane al valorilor durabile, un loc reclamat chiar de talentul său viu, necontrafăcut. Și, poate, nu ar fi de neglijat ca *matricea* să poarte chiar pecetea lumii românești în universalitate, singura care legitimează un scriitor român.

